

Arrest

nr. 304 639 van 11 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen eind september 2023 België binnen.

1.2. Op 12 december 2023 wordt verzoeker door de politie aangehouden naar aanleiding van een winkeldiefstal. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies).

1.3. Op 16 december 2023 wordt verzoeker andermaal door de politie aangehouden naar aanleiding van een winkeldiefstal. Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt opgesloten in het centrum te Merksplas.

1.4. Op 28 februari 2024 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 29 februari 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.6. Op 26 maart 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, § 1 tweede en derde lid). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker per drager wordt betekend en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U bent een soennitische moslim en u bent geboren in Zegzel in de provincie Berkane in Marokko, waar u tot uw vertrek samen met uw moeder woonde. Uw vader is overleden in 2007 door een auto-ongeval. U bent ongehuwd. U bent naar school gegaan tot de 6de graad. U heeft in de landbouw gewerkt en ook een opleiding tot schilder gehad en u hebt ook voornamelijk als schilder gewerkt in Marokko.

Toen u 18 jaar oud was (2013-2014) had u een conflict met uw buurman in Marokko over waar de auto geparkeerd kon worden. U werd veroordeeld door de rechtbank tot 6 maanden opsluiting, maar u heeft uiteindelijk maar 3 maanden effectief gezeten.

In 2014 heeft u ontdekt dat u diabetes heeft. U had brandwonden op uw handen, die ondanks ontsmetting niet genazen en een vreemde geur gaven. U bent hiermee naar de dokter gegaan die een bloedtest heeft uitgevoerd. Zo bent u te weten gekomen dat u diabetes type 1 heeft. U neemt vijf keer per dag insuline hiervoor.

U verdiende niet genoeg om de kosten te betalen en u kon niet de nodige medische behandelingen voor uw diabetes betalen. U besliste tijdens de ramadan in 2020 (eind april – eind mei 2020) Marokko te verlaten.

U reisde eerst naar Algerije, waar u een maand verbleef. Nadien reisde u met een rubberbootje naar Spanje, waar u ongeveer een jaar lang bleef. U woonde bij uw familie in Spanje, die daar legaal gevestigd was. U leerde in Spanje een vrouw, M(...), kennen, met wie u een relatie onderhoudt. U was bezig met een verblijfsvergunning te bekomen toen u met de auto van de zoon van uw tante een auto-ongeval had. U kreeg hiervoor al een gedeeltelijke som van de verzekering, maar u wacht nog steeds op de uitbetaling van het resterende bedrag. Uw familie wilde dat u het geld met hen deelde. U wilde dit niet en besloot om verder te reizen naar Frankrijk.

U verbleef ongeveer 5 of 6 maanden in Auxerre in Frankrijk, bij een vriend. Hier ontdekte u dat u ook tuberculose heeft en werd u hiervoor behandeld. U hoorde dat België beter is en u bent verder gereisd naar België om dit uit te proberen. U woonde bij uw maternale nonkel. U heeft een beetje gewerkt als schilder.

Op 16 december 2023 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats (zie administratief dossier, Bijlage 39bis) teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Er werd voor u een repatriëring naar Marokko gepland, die zou plaatsvinden op 2 maart 2024. Echter werd deze geannuleerd toen u op 28 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: medische documenten in uw hoofd zowel uit Spanje, als uit België. Documenten met betrekking tot de verzekeringsaanvraag in Spanje en uw Marokkaans paspoort.

B. Motivering

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt namelijk enkel medische en socio-economische redenen aan in het kader van uw verzoek. U vreest dat u in Marokko niet de nodige behandeling voor uw diabetes en tuberculose zal krijgen (NPO, P9). U haalt verder ook aan dat u een relatie heeft met een vrouw in Spanje en dat u nog het geld van de verzekering n.a.v. een ongeval in Spanje wil krijgen (NPO, P10). Dergelijke motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie van Genève, noch vallen zij als dusdanig onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er verschillende incoherenties in uw verhaal zitten. Zo haalt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat uw vader overleden is aan diabetes in Marokko (CGVS Vragenlijst, punt 3.5, P2). Tijdens uw gehoor bij het CGVS haalt u daarentegen aan dat uw vader overleden is door een auto-ongeluk (NPO, P7). U haalt bij de DVZ ook aan dat u in 2019 gearresteerd bent geweest n.a.v. een probleem met uw buurman en bijgevolg 3 maanden in de gevangenis heeft gezeten (CGVS vragenlijst, punt 3.5, P1). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u dan weer dat dit was toen u 18 jaar oud was (NPO, P6), m.a.w. in 2013-2014, wat toch als een significant verschil beschouwd kan worden. Verder kan ook nog opgemerkt worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg ongeloofwaardig zijn. U haalt aan ten tijde van de ramadan in 2020 vertrokken te zijn uit Marokko, m.a.w. rond april-mei 2020 (NPO, P4; zie ook een kopie van de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). U verbleef een maand in Algerije, vervolgens een jaar in Spanje, vervolgens 5 à 6 maanden in Frankrijk, alvorens u naar België reisde (NPO, P5). Dit zou ongeveer moeten uitkomen begin 2022. Volgens uw verklaringen verblijft u hier momenteel ongeveer 7 maanden (NPO, P6). Dit is opnieuw een opmerkelijk verschil van meer dan 1,5 jaar. Dergelijke incoherenties komen uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. Dat u het verslag van DVZ niet heeft gelezen (NPO, P4) kan geen verschoningsgrond vormen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan wel degelijk verwacht worden dat hij deze procedure ernstig neemt en bijgevolg zelf ook de nodige inspanningen levert om een correcte weergave van de feiten te vertellen, zoals u ook uitdrukkelijk meegedeeld werd bij aanvang van het gehoor (NPO, P3).

Daarnaast verklaart u dat u in 2014 ontdekt heeft dat u diabetes type 1 had. U verklaart hierover dat u vijf keer per dag insuline spuit en dat in Marokko uw gezondheid achteruit zou gaan. Daarentegen zou u in België, volgens uw verklaringen, wel een goede behandeling gekregen hebben en verder krijgen (NPO, P9). In kader van uw verklaringen bij de DVZ stelt u dat u uw medicatie in Marokko niet kan verkrijgen, omdat deze medicatie niet altijd beschikbaar is, soms maar drie keer per dag (CGVS vragenlijst, punt 3.5, P2). Zoals hierboven reeds opgemerkt, ressorteert dergelijk motief niet onder de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van subsidiaire bescherming. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u reeds in 2014 ontdekte dat u diabetes type 1 had (NPO, P9) en ondanks het zogenaamde gebrek aan medicatie in Marokko, u pas in april-mei 2020 Marokko verlaten heeft (NPO, P4). U kon dus gedurende 6 jaar wonen en werken in Marokko, ook met uw diabetes, blijkbaar dus zonder echte problemen. Bovendien kan verder nog opgemerkt worden dat er n.a.v. de brief die u schreef aan de directie van het gesloten centrum Merksplas ten einde repatriëring te voorkomen (zie administratief dossier, handgeschreven brief 7 februari 2024), een aanvraag naar medcoi gestuurd werd naar aanleiding van uw verklaringen over het gebrek aan medicijnen voor zowel uw diabetes als tuberculose in Marokko. Hieruit is gebleken dat de behandeling die u nodig heeft gratis ter beschikking is in Marokko (zie administratief dossier, synthesesedocument telefoongesprek 9 februari 2024), waaruit verder blijkt dat uw bewering niet gestaafd is.

Wat betreft uw verklaringen over uw relatie met een vrouw in Spanje, kan opnieuw aangehaald worden dat dit niet onder internationale bescherming valt. Bovendien kan hierin nog opgemerkt worden dat u uw huidige vriendin in Spanje heeft leren kennen en zij nog steeds in Spanje woont. Gezien u reeds in 2021 Spanje verlaten heeft, is dit bijgevolg al gedurende een lange periode een lange-afstandsrelatie, waarbij u opmerkelijk genoeg zelf aangeeft dat u sinds u hier bent, haar niet meer gesproken hebt (NPO, P8). Hoe dan ook is dit een louter persoonlijk motief.

Ten derde haalt u aan dat u in België wil blijven omdat u nog wacht op resterend geld van de verzekering n.a.v. een ongeval in Spanje in 2021 omdat u nog steeds een probleem heeft met wonden in uw gezicht en aan uw ledematen (NPO, P10). Ook hierbij kan vermeld worden dat dit niet valt onder een nood aan internationale bescherming.

Bovendien lijkt het aannemelijk dat u – indien u nog recht heeft op een resterend bedrag van de verzekering – dit ook kan ontvangen wanneer u in Marokko bent, temeer daar u ook in Spanje geen legaal verblijfsstatuut had, net zomin als in België. Bovendien blijkt uit de documenten die u in dit verband voorlegt (zie document 4) dat u zich op 4 maart 2022 akkoord verklaard heeft met het gegeven dat u volledig gecompenseerd bent

en afstand doet van elke andere claim naar aanleiding van dit accident ("con la percepcion del mencionado importe, me considero totalmente indemnizado, renunciando a cualquier otra reclamacion que sea consecuencia de este mismo accidente"), waardoor opnieuw vragen gesteld kunnen worden bij uw algehele geloofwaardigheid.

Ten laatste dient nog opgemerkt te worden dat u ondertussen al bijna vier jaar illegaal in Europa heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, P5-6). Het feit dat u in verschillende Europese landen verbleef zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Gevraagd waarom u dit niet eerder gedaan heeft, kan u enkel antwoorden dat u niet wist dat dit een mogelijkheid was, wat des te meer wijst op geen grondige vrees voor vervolging (NPO, P6). Bovendien kan er toch van uitgegaan worden dat u, moest u effectief nood hebben aan bescherming, u zich hieromtrent zou hebben bevraagd. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde, dit hoeft geen verder betoog.

Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat u in Marokko een conflict heeft gehad met uw buurman en u hiervoor uw straf uitgezeten heeft (NPO, P6-7). Dit dateert ook van ondertussen een tiental jaar geleden en was voor u geen reden om het land toen te verlaten (NPO, P6). Voorts verklaart u geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten en evenmin politiek actief geweest te zijn (NPO, P6).

Dit alles, gecombineerd met het feit dat u pas op 28 februari 2024, 3 dagen voor uw geplande repatriëring naar Marokko zijnde op 2 maart 2024, plots een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen (zie administratief dossier, "Bijlage 39bis")

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

U legt uw Marokkaanse paspoort voor, waaruit uw nationaliteit/identiteit blijkt, iets wat hier niet ter discussie hoeft te staan. Verder legt u documenten voor met betrekking tot uw medische problemen en met betrekking tot de verzekeringsaanvraag in Spanje, deze elementen werden in bovenstaande paragrafen besproken.

In het licht van al het voorgaande, maakt u dan ook geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn

het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, eerste lid en 48/6, § 5, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

“i.) Wettelijke verplichtingen inzake beoordeling van verzoeken tot internationale bescherming

1.

Tegenpartij weigert de internationale bescherming aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de feiten die betrokkenen aanhalen hun aanvraag tot internationale bescherming niet zouden kunnen rechtvaardigen. Verzoeker kan zich in de redenering van tegenpartij überhaupt niet vinden in zoverre zij daadwerkelijk bewezen hebben het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève.

2.

Overwegende dat art. 48/3, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

“§ 2. (...)”

Dat er, in casu, sprake is van bovenvermelde vorm van geweld en aantasting van rechten zoals gezondheidsrechten waarvan geen afwijking mogelijk is.

3.

Verzoeker werd eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd al deed hij zwaarwegende gronden gelden om aan te nemen dat zij, in geval van terugkeer, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade.

Overwegende dat art. 48/4, §2 van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat:

“§ 2. (...)”

Dat er, in casu, sprake is van een schriftelijk bewezen risico op ernstige schade onder de vorm van een mogelijk mishandeling in Marokko in het kader van verzoeker zijn ernstige gezondheidsproblematiek van diabetes. De behandelingen zijn niet zoals in Europa.

4

Dat zijn dossier niet grondig werd geanalyseerd.

Dat er daarnaast bijna uitsluitend rekening werd gehouden met futiele détails uit de verklaringen van verzoekers om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren terwijl er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit van de door hem overgelegde documenten.

Zijn thuisland verlaten en internationale bescherming in een onbekend land zoeken is geen droom van de gewone mens. Een verder onderzoek zou meer zaken aan het licht kunnen hebben brengen. De tegenpartij beperkt zich echter tot een prima facie analyse.

i.) De argumenten uit het persoonlijk onderhoud

5. *Verder merkt de tegenpartij op dat de door verzoekers vermelde datums niet “zeer precies” zijn zonder er verder op in te gaan of dat er tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaring. Deze aanpak maakt het proces van internationale bescherming inhoudsloos en miskent de verplichtingen van objectieve beoordeling van de gronden van het verzoek.*

Verzoekers heeft er alle belang bij de juiste datums van de gebeurtenissen waarop hun aanvraag berust te onthouden en duidelijk aan te geven terwijl een verwijzing naar administratieve stukken van het dossier voldoende is voor wat betreft de hieraan toegevoegde documenten. Er konden bijkomende vragen gesteld worden om de situatie te verduidelijken.”

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker in ondergeschikte orde de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“15.

De tegenpartij weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen, oordelend dat de situatie in de betrokken provincie niet zodanig is dat verzoeker een reëel risico zou lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980.

Uit de recente informatie die voorligt blijkt nochtans dat verzoeker, die afkomstig is uit deze provincie minstens subsidiaire bescherming nodig zou hebben.

19.

Gelet op het voorgaande, loopt verzoeker een groter risico op ernstige schade in het kader van zijn penibele gezondheidstoestand, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980, door zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied.

Dat er geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en alle aspecten van de concrete situatie van verzoeker impliceert dat de bestreden beslissing aan de wettelijke voorwaarden onder art. 48/6 van de Vreemdelingenwet niet voldoet, noch aan de wettelijke voorwaarden inzake formele motivatie en aan de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.1.3. In wat zich aandient als een derde middel vraagt verzoeker, in uiterst ondergeschikte orde, de vernietiging van de bestreden beslissing, hetgeen hij als volgt verder toelicht:

“Gezien bovenstaande elementen, acht verzoeker dat het CGVS hun asielrelaas niet grondig genoeg onderzocht heeft en dat de argumentatie van de tegenpartij wat betreft de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus onvoldoende is.

Indien Uw raad dit nodig acht, dient hun dossier teruggestuurd te worden naar het CGVS voor verdere analyse;

Verder acht verzoeker dat het CGVS, wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, hun dossier ook duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd heeft.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS niet alleen artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen maar ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid;

Bijgevolg past het om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS.”

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in zijn eerste en tweede middel de schending van artikel 3 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel en van de hoorplicht aan, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen *in casu* geschonden acht. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM

dient bovendien te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij enkel medische en socio-economische redenen aanhaalt in het kader van zijn verzoek, die niet ressorteren onder het Verdrag van Genève, noch als dusdanig vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, omdat (B) er verschillende incoherenties zitten in zijn verhaal, omdat (C) het feit dat hij gedurende bijna vier jaar illegaal in verschillende Europese landen heeft verbleven zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met zijn verklaarde dringende nood aan internationale bescherming, omdat (D) het conflict dat hij in Marokko heeft gehad met zijn buurman en waarvoor hij een straf heeft uitgezeten van ondertussen een tiental jaar geleden dateert en voor hem geen reden was om het land toen te verlaten, en omdat (E) de documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanbrengt niet van dien aard zijn dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet naar zijn land van herkomst, Marokko, te willen terugkeren omdat (i) hij vreest dat hij er niet de nodige behandeling voor zijn diabetes en tuberculose zal krijgen, (ii) hij een relatie heeft met een vrouw in Spanje, en (iii) hij nog geld wil krijgen van de verzekering naar aanleiding van een auto-ongeval in Spanje.

De Raad is, na grondige lezing van het administratief dossier, in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

De adjunct-commissaris wijst er in de bestreden beslissing immers terecht op dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming enkel medische en socio-economische redenen aanhaalt die als dusdanig niet ressorteren onder het Verdrag van Genève.

De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing verder op goede gronden als volgt:
"Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er verschillende incoherenties in uw verhaal zitten. Zo haalt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat uw vader overleden is aan diabetes in Marokko (CGVS Vragenlijst, punt 3.5, P2). Tijdens uw gehoor bij het CGVS haalt u daarentegen aan dat uw vader overleden

is door een auto-ongeluk (NPO, P7). U haalt bij de DVZ ook aan dat u in 2019 gearresteerd bent geweest n.a.v. een probleem met uw buurman en bijgevolg 3 maanden in de gevangenis heeft gezeten (CGVS vragenlijst, punt 3.5, P1). Tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u dan weer dat dit was toen u 18 jaar oud was (NPO, P6), m.a.w. in 2013-2014, wat toch als een significant verschil beschouwd kan worden. Verder kan ook nog opgemerkt worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg ongeloofwaardig zijn. U haalt aan ten tijde van de ramadan in 2020 vertrokken te zijn uit Marokko, m.a.w. rond april-mei 2020 (NPO, P4; zie ook een kopie van de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). U verbleef een maand in Algerije, vervolgens een jaar in Spanje, vervolgens 5 à 6 maanden in Frankrijk, alvorens u naar België reisde (NPO, P5). Dit zou ongeveer moeten uitkomen begin 2022. Volgens uw verklaringen verblijft u hier momenteel ongeveer 7 maanden (NPO, P6). Dit is opnieuw een opmerkelijk verschil van meer dan 1,5 jaar. Dergelijke incoherenties komen uw algehele geloofwaardigheid niet ten goede. Dat u het verslag van DVZ niet heeft gelezen (NPO, P4) kan geen verschoningsgrond vormen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan wel degelijk verwacht worden dat hij deze procedure ernstig neemt en bijgevolg zelf ook de nodige inspanningen levert om een correcte weergave van de feiten te vertellen, zoals u ook uitdrukkelijk meegedeeld werd bij aanvang van het gehoor (NPO, P3).

Daarnaast verklaart u dat u in 2014 ontdekt heeft dat u diabetes type 1 had. U verklaart hierover dat u vijf keer per dag insuline spuit en dat in Marokko uw gezondheid achteruit zou gaan. Daarentegen zou u in België, volgens uw verklaringen, wel een goede behandeling gekregen hebben en verder krijgen (NPO, P9). In kader van uw verklaringen bij de DVZ stelt u dat u uw medicatie in Marokko niet kan verkrijgen, omdat deze medicatie niet altijd beschikbaar is, soms maar drie keer per dag (CGVS vragenlijst, punt 3.5, P2). Zoals hierboven reeds opgemerkt, ressorteert dergelijk motief niet onder de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van subsidiaire bescherming. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u reeds in 2014 ontdekte dat u diabetes type 1 had (NPO, P9) en ondanks het zogenaamde gebrek aan medicatie in Marokko, u pas in april-mei 2020 Marokko verlaten heeft (NPO, P4). U kon dus gedurende 6 jaar wonen en werken in Marokko, ook met uw diabetes, blijkbaar dus zonder echte problemen. Bovendien kan verder nog opgemerkt worden dat er n.a.v. de brief die u schreef aan de directie van het gesloten centrum Merksplas ten einde repatriëring te voorkomen (zie administratief dossier, handgeschreven brief 7 februari 2024), een aanvraag naar medcoi gestuurd werd naar aanleiding van uw verklaringen over het gebrek aan medicijnen voor zowel uw diabetes als tuberculose in Marokko. Hieruit is gebleken dat de behandeling die u nodig heeft gratis ter beschikking is in Marokko (zie administratief dossier, synthesesedocument telefoongesprek 9 februari 2024), waaruit verder blijkt dat uw bewering niet gestaafd is.

Wat betreft uw verklaringen over uw relatie met een vrouw in Spanje, kan opnieuw aangehaald worden dat dit niet onder internationale bescherming valt. Bovendien kan hierin nog opgemerkt worden dat u uw huidige vriendin in Spanje heeft leren kennen en zij nog steeds in Spanje woont. Gezien u reeds in 2021 Spanje verlaten heeft, is dit bijgevolg al gedurende een lange periode een lange-afstandsrelatie, waarbij u opmerkelijk genoeg zelf aangeeft dat u sinds u hier bent, haar niet meer gesproken hebt (NPO, P8). Hoe dan ook is dit een louter persoonlijk motief.

Ten derde haalt u aan dat u in België wil blijven omdat u nog wacht op resterend geld van de verzekering n.a.v. een ongeval in Spanje in 2021 omdat u nog steeds een probleem heeft met wonden in uw gezicht en aan uw ledematen (NPO, P10). Ook hierbij kan vermeld worden dat dit niet valt onder een nood aan internationale bescherming.

Bovendien lijkt het aannemelijk dat u – indien u nog recht heeft op een resterend bedrag van de verzekering – dit ook kan ontvangen wanneer u in Marokko bent, temeer daar u ook in Spanje geen legaal verblijfsstatuut had, net zomin als in België. (...)

Ten laatste dient nog opgemerkt te worden dat u ondertussen al bijna vier jaar illegaal in Europa heeft verbleven zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, P5-6). Het feit dat u in verschillende Europese landen verbleef zonder er bescherming aan te vragen getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Gevraagd waarom u dit niet eerder gedaan heeft, kan u enkel antwoorden dat u niet wist dat dit een mogelijkheid was, wat des te meer wijst op geen grondige vrees voor vervolging (NPO, P6). Bovendien kan er toch van uitgegaan worden dat u, moest u effectief nood hebben aan bescherming, u zich hieromtrent zou hebben bevraagd. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd, dit hoeft geen verder betoog. Volledigheidshalve kan nog worden aangestipt dat u in Marokko een conflict heeft gehad met uw buurman en u hiervoor uw straf uitgezeten heeft (NPO, P6-7). Dit dateert ook van ondertussen een tiental jaar geleden en was voor u geen reden om het land toen te verlaten (NPO, P6). Voorts verklaart u geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten en evenmin politiek actief geweest te zijn (NPO, P6).

Dit alles, gecombineerd met het feit dat u pas op 28 februari 2024, 3 dagen voor uw geplande repatriëring naar Marokko zijnde op 2 maart 2024, plots een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om deze repatriëring te verhinderen (zie administratief dossier, "Bijlage 39bis")

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

U legt uw Marokkaanse paspoort voor, waaruit uw nationaliteit/identiteit blijkt, iets wat hier niet ter discussie hoeft te staan. Verder legt u documenten voor met betrekking tot uw medische problemen en met betrekking tot de verzekeringsaanvraag in Spanje, deze elementen werden in bovenstaande paragrafen besproken.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker geen daadwerkelijke nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft.

Verzoeker betwist in zijn eerste middel dat hij geen redenen heeft aangehaald die aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming en meent daadwerkelijk te hebben bewezen *“het voorwerp te zijn van daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève”*. Opdat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning van de hoedanigheid van vluchteling volstaat het evenwel niet dat de daden waaraan hij in zijn land van herkomst wordt blootgesteld voldoen aan de voorwaarden die worden vermeld in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, doch dient er luidens artikel 48/3, § 3 van die wet tevens een verband te bestaan tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. De Raad herinnert er verder aan dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moeten worden samen gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*. De rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in acht genomen, blijkt duidelijk dat vervolging of ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). Uit de gegevens van zijn dossier blijkt niet, en verzoeker voert evenmin aan, dat hem in Marokko omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep op intentionele en gerichte wijze de nodige medische zorgen zullen worden ontzegd of geweigerd. Overigens weerlegt verzoeker geenszins de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) hij gedurende zes jaar kon wonen en werken in Marokko, ook met zijn diabetes, zonder daarbij klaarblijkelijk echte problemen te hebben ondervonden en (ii) uit informatie die werd opgevraagd naar aanleiding van zijn verklaringen over het gebrek aan medicijnen voor zowel diabetes als tuberculose in Marokko blijkt dat de behandeling die hij nodig heeft gratis ter beschikking is in Marokko.

Voorts is het de Raad niet duidelijk welke motieven van de bestreden beslissing verzoeker bekritiseert waar hij stelt dat de adjunct-commissaris opmerkt *“dat de door verzoekers vermelde datums niet “zeer precies” zijn zonder er verder op in te gaan of dat er tegenstrijdigheden zijn in zijn verklaring”*. In zoverre verzoeker hiermee doelt op de vastgestelde incoherenties in zijn relaas met betrekking tot, respectievelijk, zijn arrestatie naar aanleiding van een probleem met zijn buurman en zijn reisweg, dient te worden opgemerkt dat de desbetreffende vaststellingen steun vinden in het administratief dossier en dat zij als dusdanig niet blijk geven van enig gebrek aan objectiviteit.

Verzoeker doet verder geen afbreuk aan de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing waar hij de adjunct-commissaris zonder meer verwijt bijna uitsluitend rekening te hebben gehouden met *“futiele détails”* in zijn verklaringen *“om zijn relaas ongeloofwaardig te verklaren”* en hekelt dat *“er geen analyse werd uitgevoerd met betrekking tot de authenticiteit van de door hem overgelegde documenten”*, nog daargelaten dat uit lezing van de bestreden beslissing niet blijkt dat de authenticiteit van de door verzoeker neergelegde documenten *in casu* wordt betwist. Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris zich heeft beperkt tot een *“prima facie”* analyse maar laat na *in concreto* te duiden welke elementen precies verder dienden te worden onderzocht en welke bijkomende vragen te dien einde moesten worden gesteld.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde redenen die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zouden staan, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van verzoeker vastgesteld worden.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat de door verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen niet onder het toepassingsgebied van voormeld artikel vallen. Waar verzoeker betoogt dat *in casu* sprake is van "een schriftelijk bewezen risico op ernstige schade onder de vorm van een mogelijk mishandeling in Marokko in het kader van verzoeker zijn ernstige gezondheidsproblematiek van diabetes", dient te worden herhaald dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst opzettelijk de nodige medische zorgen zullen worden ontzegd of geweigerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

3.2.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zijn derde middel stelt verzoeker dat uit "*recente informatie die voorligt*" blijkt dat hij minstens subsidiaire bescherming nodig heeft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch hij laat na te preciseren op welke informatie hij doelt. In elk geval blijkt niet dat verzoeker informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst voegt.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt en is zijn betoog dat hij omwille van zijn vermeende penibele gezondheidstoestand een groter risico loopt op ernstige schade in de zin van dit artikel *in casu* niet dienstig.

3.2.5.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT